

по-голямъ жаръ подзе неговото захвърлено революционно публицистическо перо — бѣше **Ботевъ**. Христо Ботевъ, синъ на учителя Петко Ботювъ отъ Калоферъ, ученикъ въ мѣстнитѣ училища, ученъ въ Руссия, скиталъ се въ Туриця, Бессарабия, Влашко и пр., е типъ на български интеллигентинъ ххшъ, типъ на революционеръ публицистъ съ малко смѣсъ отъ социализмъ, навѣянъ у него отъ неговитѣ срѣщи съ разни другари отъ тѣзи школа.

Ний нѣма да се простираме върху публицистическата дѣятелность на Хр. Ботевъ, върху която има вече достатъчни оцѣнки както въ книгата на З. Стояновъ „Хр. Ботевъ“ така и въ критиката върху тѣзи книга отъ Ст. Заимовъ въ „Сб. М. Н. П.“ книга I и въ горѣцитираний етюдъ на Вазова въ „Денница.“ Не можемъ обаче да не поменемъ нѣколко думи за този инстински български революционеръ, който не само писа и проповѣдва, но и на дѣло доказа онзи пламенъ патриотизмъ, който не го остави никога спокоенъ прѣзъ твърдѣ краткия му животъ. Животътъ на Ботева е смѣсъ отъ бури и вихрушки; той не се е спрѣлъ никога върху една работа, която е захващаль, понеже е билъ гризенъ отъ демона на неудовлетворимостта. Той е дирилъ нѣкакъвъ идеалъ социално-политически, но като не го е намѣрвалъ никждѣ, въ отчаяние, удрялъ си е главата и въ очевидно невъзможни за пробивание стѣни.

Учитель въ Калоферъ, Букурещъ и Александрия, ординарецъ при Саджкъ Паша, актьоръ въ трупата на Войникова, бунтовникъ въ четата на Дѣда Желя, словослагателъ и скиталецъ, другаръ на отчаянни кассообирачи, този неспокоенъ ххшъ едва е намѣрилъ врѣме да учи и да пише. Отъ много малкото, което ни е оставилъ той, се вижда обаче, че струва да се жали твърдѣ много, за гдѣто Ботевъ единъ мощенъ талантъ не се е посветилъ на поетическо-художественна работа, ако не на публицистическа дѣятелность.

Ботевъ е участвовалъ най-напрѣдъ въ Каравеловитѣ „Свобода“ и „Независимость“, гдѣто той е обнародвалъ нѣкои свои пѣсни, стихотворения, фейлетони и статьи. Йоше отъ първото си произведение Ботевъ се е показалъ мощенъ, своеобразенъ и буенъ талантъ. Той е билъ масторъ не само въ стихотворната работа, но и въ публицистиката. Особно му сж се удавали и той е билъ сполучливъ въ статиитѣ, въ които е разгледвалъ нашитѣ отношения съ турцитѣ.

Ботевъ е издавалъ и редактиралъ нѣколко вѣстника: 1) *Дума* на българскитѣ емигранти — въ Браила редакторъ Д. Чавдаровъ (псевдонимъ на Ботева) веднѣжъ въ седмицата;